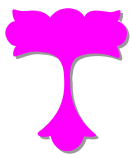

Hồi 6

HOANG SƠN CHỨNG THỰC

Tiểu Hỏa Thần mỉm cười:

—Chúng đệ tử nghe danh Hương Soái đã lâu, không ngờ hôm nay được hạnh ngộ cùng Hương Soái, thực vui mừng biết bao.

Vết thương Sở Lưu Hương đã được băng bó, lúc này chàng ngồi tựa bàn thờ, đang thưởng thức món thịt chó. Nghe xong chàng mỉm cười:

—Bây giờ các vị tỏ ý thích, chỉ e về sau muốn ghét cũng không kịp.

Chàng húp một miếng canh thịt chó, cười nói tiếp:

—Bởi vì các vị mời tại hạ ăn thịt, mà tại hạ thì lại đến làm phiền mọi người.

Tiểu Hỏa Thần ngẩn người, vội nói:

—Chẳng lẽ huynh đệ chúng tôi đã làm gì đắc tội với Hương Soái.

Sở Lưu Hương cười nói:

—Họ nào có làm gì đắc tội, chỉ là tại hạ muốn nhờ các vị làm vài chuyện.

Tiểu Hỏa Thần thở phào, tươi nét mặt:

—Hương Soái đối với Cái Bang ân trọng như núi, đừng nói bọn huynh đệ rất hãnh diện được Hương Soái nhờ hành sự, nếu bắt nháy sông cũng chẳng từ nan.

Môn hạ Cái Bang tuy đông, nhưng họ đều là các nam tử nhiệt huyết cuộn trào, Sở Lưu Hương biết rằng nếu làm bộ khách sáo với họ thì mình trở thành nguy quân tử, do đó chàng chính sắc nói:

—Việc thứ nhất, tại hạ nhờ chư huynh đệ nghe ngóng tin tức một người, y tên là Diệp Thịnh Lan, nghe nói y là một lãng tử chốn kinh thành, nhưng tại hạ nghĩ rằng mấy hôm nay y chắc chắn đã đến vùng này, hy vọng chư huynh đệ có thể dò ra tung tích y, đang làm gì, và có ai đồng cư với y chẳng ?

Tiểu Hỏa Thần cười nói:

—Hương Soái an tâm, nghe ngóng là nghề của huynh đệ chúng tôi, chỉ cần trên đời này có kẻ tên Diệp Thịnh Lan, thì bọn huynh đệ sẽ truy nguyên gốc gác của kẻ ấy.

Sở Lưu Hương nói:

—Việc thứ hai, nhờ vài huynh đệ bám theo Tiết gia trang nhị công tử, tức Tiết Vũ, và một lão nữ mẫu của Thi gia trang tên là má Lương. Bất luận họ đi đâu cũng phải bám theo quan sát.

Tiểu Hỏa Thần nói:

—Việc này làm được.

—Việc thứ ba, tại hạ hy vọng tiểu ca nghĩ ra được cách dụ «Đình thị Song Kiếm» Đình lão nhị trở về nhà, y đã đến «Trích Bôi Sơn Trang» cách đây một, hai ngày.

Tiểu Hỏa Thần suy nghĩ giây lát, và nói:

—Việc này bọn huynh đệ cũng làm giùm Hương Soái được.

Sở Lưu Hương thở ra một hơi dài:

—Việc thứ tư hơi khó một chút.

Tiểu Hỏa Thần cười nói:

—Hương Soái đã nhờ thì khó cách mấy chúng huynh đệ cũng hoàn thành.

—Được, khuya hôm nay tại hạ cần vài người cùng đi đào mộ.

Tiểu Hỏa Thần chưng hửng, không lý «Đạo Soái» tính động đến người chết sao ? Tiểu Hỏa Thần mở mắt trôn trôn, như dở khóc dở cười.

Nhóc trọc đầu bống lên tiếng:

—Đại ca không dám đi thì để đệ đi.

Sở Lưu Hương cười nói:

—Tiểu huynh đệ dám đi chẳng ?

Nhóc trọc đầu nói:

—Nếu kẻ khác bảo tôi đi đào mộ, tôi sẽ cho hắn mười mấy cái bạt tai, nhưng nếu Hương Soái bảo tôi đi đào mộ, thì tôi làm y lời.

—Tại sao ?

Nhóc trọc đầu chớp chớp mắt:

—Vì tôi biết Hương Soái quyết không bảo bọn tôi làm bậy.

Nhóc mặt rỗ lập tức lên tiếng:

—Chắc chắn là không, tôi cũng đi.

Tiểu Hỏa Thân thở dài, cười gượng:

—Xem ra hai tiểu quý này biết chuyện hơn tiểu đệ... Hương Soái muốn huynh đệ chúng tôi mấy giờ đi đào mộ, chúng tôi xin tuân lời.

Sở Lưu Hương đáp:

—Canh ba đêm nay !

Chàng cầm tay hai nhóc, cười nói:

—Cả hai tiểu huynh đệ đều là hảo bằng hữu của ta, nhưng có lúc ta cũng sẽ dẫn các tiểu huynh đệ đi làm chuyện bậy, chờ vài năm sau lớn thêm chút nữa, nhất định ta sẽ đến tìm hai tiểu huynh đệ đi uống vài chén rượu, kêu thêm hai mỹ nhân đến hầu rượu cho sáng khoái.

Được gọi là bằng hữu của Sở Lưu Hương, hai nhóc vô cùng cao hứng.

Sở Lưu Hương chợt hỏi:

—Hôm nay hai người tính đến căn nhà nhỏ kia phải chăng ?

Nhóc mặt rỗ nói:

—Gã trọc kể là tại căn nhà ấy có hai người rất rộng rãi, lần đầu tiên hấn gặp họ, được cho hơn một lượng bạc, lần thứ hai được bảy, tám đồng.

Nhóc trọc đầu nói:

—Nhưng không phải tiểu đệ đi vội tiên, lần đầu là tình cờ tiểu đệ đi qua, gặp họ vừa từ trong căn nhà nhỏ bước ra, họ đòi cho tiền nên đệ đành nhận thôi.

Nhóc mặt rỗ nói:

—Lần thứ hai thì sao ? Chẳng phải là hối lộ người sao ?

Nhóc trọc đầu ngó gã một cái, rồi cười nói:

—Sau đó bất quá ta chỉ lòng vòng ngang đó thôi, chưa bao giờ ta đến gõ cửa, mà đâu phải ngày nào cũng gặp họ.

Nhóc mặt rỗ trề môi:

—Vậy mà người còn nói có phúc cùng hưởng, gặp nạn cùng mang, một mình đi đã bảy, tám lần rồi mới rủ ta đi theo.

Nhóc trọc đầu cười nói:

—Ta sợ người nhìn xấu quá, làm người ta sợ bỏ chạy mất.

Nhóc mặt rồ kêu lên:

—Ta xấu, còn người đẹp lắm à ? Đồ đầu trọc, bụng ồng.

Sở Lưu Hương bật cười, hai mắt sáng ngời:

—Hai người ấy có phải là một nam một nữ chẳng ?

Nhóc trọc đầu đáp:

—Phải, cả hai khá trẻ, y phục rất đẹp, vừa nhìn là biết thuộc hàng tiểu thư, thiếu gia con nhà giàu, song cách xử sự rất hiền hòa.

—Diện mạo của họ thế nào ?

Nhóc trọc đầu ngẫm nghĩ một lúc:

—Hai người không có điểm nào đặc biệt, bề ngoài trông không xấu, nhất là vị cô nương, khi cười hiện ra hai lúm đồng tiền, khả ái lắm.

—Lần sau nếu gặp lại, người có còn nhận ra họ chẳng ?

—Dĩ nhiên nhận ra, ai đối xử tốt với tôi, thì tôi cả đời cũng không quên.

Sở Lưu Hương vỗ vai gã, cả cười:

—Tốt, tốt lắm...

----o0o----

Thạch Tú Vân đứng chờ đã lâu. Cô không biết vì sao Sở Lưu Hương hẹn cô ra đây gặp mặt, càng không tưởng tượng được chính mình có thể cùng một nam tử xa lạ ước hẹn trước mộ phần của đại thư.

Nhưng cô đã đến. Chưa ăn tối mà trái tim cô đã bay đến đây, cầm dĩa lên mà ước sao mình đã ăn xong ngay. Sau đó cô lại chờ, chờ thời gian trôi qua, sao mà chậm thế ?

Cũng may nơi đây hoang vắng, cả ngày cũng không một bóng người, thế nên một mình cô đứng ngơ ngẩn đợi, đợi lâu cách mấy cũng không bị ai trông thấy. Đúng nhìn mộ phần của thư thư, Thạch Tú Vân vốn phải cảm thấy chua xót, buồn rầu mới đúng, nhưng bây giờ chỉ cần nghĩ đến Sở Lưu Hương, trong tâm cô lại có cảm giác ngọt ngào, những chuyện khác đều quên cả.

Bàn chân cô còn hơi đau. Cô đã cất kỹ trong lòng mảnh lụa mà Sở Lưu Hương dùng để quấn vết thương cho cô, và len lén thay vào một đôi hài thêu mới.

Thư thư mới chết chưa được mấy ngày, cô đã mang hài thêu mới, dù biết mình không nên làm như vậy, nhưng cô không đành được. Cô đã cởi hài ra, lại mang vào đến mấy bận, cuối cùng cô vẫn mang lại, bởi cô cứ có cảm giác đôi mắt Sở Lưu Hương đang nhìn đôi chân của mình. Cô cảm thấy như chân mình trở nên đặc biệt xinh hơn khi mang đôi hài mới.

Trời mỗi lúc một tối thêm, gió càng lúc càng lạnh, nhưng riêng cô vẫn cảm thấy người đang nóng, nóng vô cùng. “Tại sao chàng chưa đến ? Hay là chàng không đến ?” Thạch Tú Vân cắn môi, đưa mắt nhìn vầng trăng mới lên. “Trăng lên đến ngọn cây cao kia mà chàng chưa đến, thì ta không chờ nữa.”

Trăng dần dà cũng lên quá ngọn cây, nhưng cô vẫn cứ đợi. Vừa chờ vừa giận. “Chàng có đến ta cũng không thèm ngó ngang nữa.”

Thế nhưng vừa nhìn thấy bóng dáng Sở Lưu Hương, Thạch Tú Vân lại quên cả, cô phóng như bay về phía ấy.

Rốt cuộc Sở Lưu Hương cũng đến, còn đem theo một số người.

Thạch Tú Vân vừa chạy được vài bước thì dừng lại.

Sở Lưu Hương đang nhìn cô cười, nụ cười rất ngọt dịu.

—Sao công tử dẫn theo nhiều người thế ?

Thạch Tú Vân cắn răng, quay mặt bỏ đi.

Cô mong Sở Lưu Hương sẽ đuổi theo, nhưng cô không nghe được tiếng chân gì cả. Không đành được, cô bước chậm lại, muốn quay đầu lại nhìn nhưng lại sợ bị kẻ khác cười chế nhạo.

Thạch Tú Vân vừa giận vừa tức, nửa hối hận, đang không biết làm, bất chợt ngay bên cạnh có tiếng cười, Sở Lưu Hương không biết từ lúc nào đã đuổi kịp cô, trên môi điểm nụ cười vừa khả ái, vừa đáng ghét, như thể chàng thấu rõ tâm tình của cô.

Thạch Tú Vân đỏ mặt. Cô cúi đầu bước mau hơn để vượt qua Sở Lưu Hương. Nhưng chàng giữ cô lại, dịu giọng:

—Cô đi đâu thế ?

Thạch Tú Vân cắn môi, giậm chân nói:

—Buông tôi ra, để tôi đi, công tử không muốn gặp tôi, thì níu kéo làm gì ?

—Ai nói ta không muốn gặp cô ?

—VẬY thì xem như tôi không muốn gặp công tử vậy, hãy để tôi đi.

—CÔ không muốn gặp ta, sao lại ra đây chờ ?

Thạch Tú Vân càng thêm đỏ mặt, mắt cũng đỏ lên:

—Phải đấy, tôi muốn gặp công tử, công tử biết tôi nhất định sẽ chờ ở đây, nên cố tình dẫn theo nhiều người đến chứng kiến, để xem công tử bản lãnh giải ghê, đi đâu cũng có nữ nhi chờ đợi.

Sở Lưu Hương tủm tỉm cười:

—Thực ra ta cũng không muốn dẫn họ đến đây, nhưng ta có việc phải nhờ họ giúp giùm.

—Chuyện gì ?

—Ta muốn nhờ họ đào ngôi mộ này lên để xem thử.

Thạch Tú Vân kêu lên:

—CÔNG tử điên rồi, tại sao lại đào mộ thư thư tôi ?

—Đây không phải phần mộ của thư thư cô, nếu ta đoán không lầm, đây là một ngôi mộ trống.

Thạch Tú Vân nghẹn giọng:

—Ai nói ? Rõ ràng tôi nhìn thấy họ hạ quan tài xuống đấy...

—Tuy họ có chôn một cỗ quan tài, nhưng trong ấy không có người.

Sở Lưu Hương cầm tay Thạch Tú Vân vuốt nhẹ, nhỏ giọng:

—Ta không gạt cô đâu, cô chờ một lát sẽ biết lời ta nói là thực.

----o0o----

Trong quan tài quả nhiên không có người, chỉ có mấy tảng đá.

Đêm vắng, bãi tha ma hoang lạnh, gió Thu hiu hắt, ánh sao le lói chiếu xuống ngôi mộ mới vừa bị khai quật, một cỗ quan tài đậm bạc, bên trong chỉ có mấy tảng đá...

Người chết đi đâu ? Không lý đã sống lại ?

Thạch Tú Vân toàn thân run rẩy, cuối cùng không nhịn được cô kêu lớn:

—Thư thư tôi đi đâu rồi ? Tại sao... chỉ có mấy tảng đá ?

Tiếng kêu thê lương vang dội khắp nơi, âm vang như quỷ khóc quỷ cười, oan hồn tử mộ hoang tư bề cơ hồ đồng loạt hồi âm, như chế nhạo cô.

Ngay cả các đệ tử Cái Bang lẫn lóc giang hồ đã lâu cũng cảm thấy hơi lạnh gáy.

Sở Lưu Hương khế ôm vai Thạch Tú Vân:

—Cô có tận mắt nhìn thấy thi hài thư thư cô được đưa vào quan tài chẳng ?

Thạch Tú Vân vội đáp:

—Tôi tận mắt thấy rõ mà.

—Lúc đóng quan tài thì sao ?

Thạch Tú Vân ngẫm nghĩ rồi đáp:

—Lúc đập nắp quan tài thì tôi không có mặt... đúng ra tôi không muốn bỏ đi, nhưng nhị thảm sợ tôi bị thương quá độ, nên một mực bảo tôi đi về.

—Quan tài do nhị thúc cô đóng đinh ?

—Phải.

—Bây giờ y ở đâu ?

—Thư thư tôi nhập huyết xong, qua ngày thứ hai nhị thúc bèn đi lên tỉnh.

—Đi làm gì ?

—Đi mua hàng cuối năm cho Tiết gia.

Sở Lưu Hương mắt sáng lên, vội hỏi dồn:

—Năm nào nhị thúc cô cũng đi mua hàng cuối năm cho Tiết gia trang phải chẳng ?

—Mấy năm trước thì không phải.

Sở Lưu Hương nhếch môi cười khó hiểu, miệng lẩm bẩm:

—Mấy năm trước đều không phải do y làm, năm nay việc lại vào tay y... lạ nhỉ, việc này quả là lạ.

Đột nhiên chàng lại hỏi:

—Lần này có phải Tiết nhị công tử giao việc cho nhị thúc cô ?

—Đúng thế, bởi vậy tôi càng nghi rằng thư thư bị hấn hại chết, để chuộc tội hấn mới giao công việc cho nhị thúc tôi.

Sở Lưu Hương than:

—Chỉ e hấn chẳng phải bồi tội, mà là...

Thạch Tú Vân hỏi:

—Là gì ?

—Việc này phức tạp lắm, bây giờ ta có nói cho cô nghe, cô cũng không hiểu hết đâu.

Thạch Tú Vân rơm rớm nước mắt:

—Tôi cũng không cần biết rõ, tôi chỉ muốn biết thi thể của thư thư biến đi đâu ?

Sở Lưu Hương trầm ngâm:

—Nếu ta đoán không lầm, không quá ba ngày ta có thể đem thi thể thư thư cô trao lại.

Thạch Tú Vân kinh ngạc hỏi:

—Công... công tử biết chỗ đặt thi thể của thư thư sao ?

—Trước mắt thì ta còn phỏng đoán nên chưa dám chắc.

—Thi thể của thư thư chẳng lẽ bị người trộm đi ?

—Phải.

—Ai đã đánh cắp thi thể của thư thư ? Tại sao cơ chứ ? Thư thư nào có vật quý giá chôn theo, kẻ ấy lấy xác thư thư đi làm gì ?

Sở Lưu Hương dịu giọng:

—Bây giờ tốt nhất cô chớ hỏi nhiều, ta hứa với cô trong vòng ba ngày sẽ giải thích mọi việc cho cô hiểu.

----o0o----

Khi Sở Lưu Hương về đến «Trịch Bôi Sơn Trang», trời đã gần sáng.

Tả Khinh Hầu tuy còn ngủ, nhưng nghe thấy Sở Lưu Hương về đến, ông lập tức khoác áo vào, đến ngay phòng chàng. Vừa gặp mặt, ông liền nắm tay chàng bảo:

—Huynh đệ, cả ngày không thấy mặt đệ, ta nóng lòng vô cùng, đệ có dò ra manh mối gì chẳng ?

Sở Lưu Hương mỉm cười, không vội trả lời câu hỏi của Tả Khinh Hầu mà hỏi ngược lại:

—Đinh nhị hiệp đâu rồi ?

Tả Khinh Hầu đáp:

—Đinh lão nhị mấy hôm nay cứ hỏi dồn ta đến phát điên được, nhưng hồi sớm chẳng biết vì sao, đột nhiên lão bỏ đi, chẳng kịp nói gì, chừng như ở nhà đã xảy ra chuyện.

Ông thở ra, nhăn nhó cười:

—Huynh đệ này, chẳng phải ta cầu họa cho người, nhưng nhà lão xảy ra chuyện thực đúng lúc, như vậy lão đỡ tra vấn ta về vụ Châu nhi.

Sở Lưu Hương hỏi:

—Châu nhi ra sao rồi ?

—Nó quả là chịu nghe lời hiền đệ, cả ngày trốn trong phòng chẳng hề bước ra nửa bước.

Sở Lưu Hương cười nói:

—Châu nhi vốn là đứa con ngoan mà.

Tả Khinh Hầu nói:

—Nhưng... đầu đuôi vụ này ra sao ? Đệ đã dò ra chưa ? Ta đâu thể đánh lừa Đinh gia mãi được. Hiền đệ... phải nghĩ cách gì giúp ta.

—Cách thì thể nào cũng có, nhưng nhị ca chớ sốt ruột, không chừng chưa đến ba ngày, mọi chuyện sẽ bạch hóa...

Ba ngày... trong ba ngày sắp tới sẽ xảy ra kỳ tích gì ?

Tả Khinh Hầu muốn hỏi thêm, song Sở Lưu Hương đã ngủ mất rồi.

----o0o----

Sở Lưu Hương ngủ thẳng một giấc, vừa thức dậy thì nghe nói có hai người đang ở bên ngoài chờ gặp chàng.

Một người là đệ tử Cái Bang, Tả Nhị Gia đã mời y vào khách sảnh dùng trà, còn người kia không chịu nói rõ mục đích muốn gặp Sở Lưu Hương, cứ đứng chờ ngoài cổng, nhất định không chịu vào.

Sở Lưu Hương nhíu mày nói:

—Kẻ này nhân dạng ra sao ?

Người trả lời tên là Tả Thăng, một kẻ thân tín của Tả Nhị Gia, dĩ nhiên cũng là một người rất tinh minh mẫn cán, y suy nghĩ một chút, mới cười đáp:

—Kẻ này trông rất bình thường, mà cũng không thành thực.

Sở Lưu Hương nhướng mày:

—Thế sao ?

Tả Thăng nói tiếp:

—Hắn bảo mình từ phương xa đến, nhưng tiểu nhân xét thấy y phục hắn vẫn sạch sẽ, chẳng có vẻ nhuốm bụi đường xa, con ngựa hắn cỡi trông cũng không giống như vừa đi qua đoạn đường dài.

—Người xem hắn có giống kẻ luyện võ chăng ?

—Bước đi của hắn nhẹ nhàng mau mắn, động tác linh hoạt, xem ra cũng có vài thành công phu, nhưng chắc chắn không giống khách giang hồ, tiểu nhân quả quyết là cả đời hắn chưa bao giờ đi ra ngoài Tùng Giang Phủ hơn trăm dặm.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

—Chẳng trách Tả Nhị Gia vẫn nói người rất tháo vát, chỉ bằng vào cặp mắt tinh đời của người, trong giang hồ cũng ít người bì kịp.

Tả Thăng vội cúi rạp người, nói:

—Đều là nhờ nhị gia và Hương Soái chỉ dạy.

Sở Lưu Hương hỏi:

—Nhị gia đâu ?

—Nhị gia uống hai hoàn thuốc an thần của Trương lão tiên sinh, đến trưa mới đi nghỉ, bây giờ còn chưa thức.

—Đại tiểu thư đâu ?

—Khí sắc tiểu thư rất tốt, đã chịu ăn, chỉ không chịu cho ai vào phòng, cả ngày cứ đóng cửa trong phòng...

Tả Thăng thở dài, hạ giọng nói tiếp:

—Hương Soái cũng biết, lúc trước tiểu thư chẳng phải như vậy, chẳng khi nào thích giấu mình trong phòng như thế, việc này... việc này như có tà đạo...

Sở Lưu Hương trầm ngâm một lát rồi bảo:

—Người đi báo lại cho tiểu thư là ngày mai nhất định ta sẽ có tin vui cho tiểu thư hay.

Tả Thăng gật đầu, hỏi lại:

—Hương Soái bây giờ có phải ra khách sảnh gặp vị tiểu huynh đệ Cái Bang chẳng ?

—Đúng vậy.

----o0o----

Nhóc trọc đầu ra vẻ sốt ruột lắm, gã ngóng cổ ngó tứ phía, nhìn thấy Sở Lưu Hương, gã vội chạy đến chào và cười nói:

—Các việc Hương Soái phân phó hôm qua, bữa nay đã có manh mối rồi.

Sở Lưu Hương cười:

—Các huynh đệ hành sự quả thực mau mắn.

—Hôm qua Hương Soái vừa giao phó các việc xong, đại ca liền ra lệnh cho toàn bộ huynh đệ trong thành nghe ngóng mọi nơi, xem gần đây có người lạ nói giọng bắc phương đến vùng này chẳng, chiều hôm nay đã có tin tức.

Sở Lưu Hương chờ gã nói tiếp.

—Gần đây có tổng cộng mười hai người thuộc Bắc phương đến Tùng Giang Phủ, trong đó có sáu người là lái buôn hàng da của Trương gia, tuổi tác đều xấp xỉ năm mươi, đương nhiên không phải người Hương Soái muốn tìm !

—À !

—Bốn người còn lại là tiêu sư từ kinh thành đến, trong đó có hai vị rất trẻ, nhưng chúng huynh đệ đã hỏi dò lai lịch của họ, trong bốn người ấy chẳng có ai họ Diệp.

—Còn hai người nữa thì sao ?

—Hai người kia là một đôi vợ chồng khá trẻ, tướng mạo thanh lịch, nghe nói là công tử con quan lớn tại kinh thành, nay dẫn tân nương đến Giang Nam du ngoạn, thuận đường ghé Tùng Giang Phủ thưởng thức cá lư, tuy nhiên đến như gã sai vặt trong khách điếm cũng biết họ nói láo.

—Ồ ! Tại sao ?

—Bởi vì họ nói là du sơn ngoạn thủy, song cả ngày trốn trong phòng chẳng dám ra, lại chưa bao giờ kêu thử món cá lư. Y phục của hai người tuy sang trọng, nhưng tiêu xài không dám phóng tay, chẳng giống các phú gia chi tử chút nào.

Nhóc trọc đầu cười khoái chí, hạ giọng nói:

—Nghe điểm tiểu nhị ca ca nói, có một ngày y vô tình thấy vị đại thiếu gia kia đang rửa chân cho nội thê, y thị chê nước nóng quá, đá chân một cái, cả thau nước đổ lên người vị thiếu gia ấy, mà y chẳng dám nói gì.

Sở Lưu Hương mắt vụt sáng, hỏi:

—Y có phải họ Diệp ?

—Y để tên trong danh sách khách trọ là Lý Minh Sinh, nhưng tên cũng có thể thay đổi.

—Đúng vậy, tên lúc nào muốn đổi cũng được.... hai người này đang ở quán trọ nào ?

—Phúc Thịnh khách điểm tại cửa thành phía Đông.

—Tốt lắm, bây giờ tiểu huynh đệ đến đây chờ ta, ta sẽ đến sau.

----o0o----

Một con ngựa trắng đứng dưới tàn cây liễu bên sông, một người áo xanh đang đứng chờ, mắt chăm chú nhìn cánh cổng lớn của «Trịch Bôi Sơn Trang».

Sở Lưu Hương không nhận ra y, nhưng y nhận ra Sở Lưu Hương. Sở Lưu Hương hỏi:

—Các hạ tìm ta ?

Thanh y nhân đáp:

—Chủ nhân có việc quan trọng cần gặp Hương Soái.

Sở Lưu Hương hỏi lại:

—Gia chủ các hạ là ai ?

Thanh y nhân cười đáp:

—Chủ nhân cùng Hương Soái là cố giao, Hương Soái gặp khắc biết, bây giờ chủ nhân đang chờ phía trước, đã ra lệnh cho tiểu nhân đến mời Hương Soái.

—Gia chủ sao không đến ? Vì sao không cho người báo danh tính ?

Thanh y nhân chẳng chịu nói, chỉ cười theo, một nụ cười giả tạo, chẳng hàm hảo ý.

Sở Lưu Hương cũng nở nụ cười, chăm chú nhìn y, thông thả nói:

—Các hạ không chịu nói rõ, làm thế nào biết ta chịu đi theo các hạ ?

Thanh y nhân cười cầu tài:

—Hương Soái không đi, thì chẳng bao giờ biết chủ nhân là ai, như vậy chẳng phải đáng tiếc lắm sao ?

Sở Lưu Hương cất tiếng cười lớn:

—Được, gia chủ các hạ thực đoán đúng nhược điểm của ta, nếu ta không đi gặp y, chỉ e tối không ngủ được.

—Chủ nhân đã nói trước, trong thiên hạ không có người nào mà Hương Soái chẳng dám gặp, cũng không có nơi nào mà Hương Soái chẳng dám đến.

Thanh y nhân vừa nói vừa tháo cương ngựa cột nơi thân cây, lấy ống tay áo lau sạch bụi trên yên ngựa, và cúi mình cười nói:

—Mời Hương Soái.

Sở Lưu Hương hỏi:

—Ta cỡi ngựa, còn các hạ ?

—Không cần tiểu nhân dẫn đường, con ngựa này sẽ đưa Hương Soái đến nơi.

----o0o----

Thanh y nhân quả thấu rõ tính khí của Sở Lưu Hương, gặp việc càng nguy hiểm, quý bí, chàng càng cảm thấy thích thú.

Lúc này dù biết phía trước có cạm bẫy, chàng cũng không đành phải tiến đến.

Sở Lưu Hương ngồi trên mình ngựa băng qua cầu, chàng nghe văng vẳng vọng lại tiếng cười của thanh y nhân, giọng cười phảng phất chứa ba phần nịnh nọt, bảy phần ác ý.

Chủ nhân của y là ai ? Phải chăng là thủ lĩnh của tổ chức sát thủ kia ?

Sở Lưu Hương cảm thấy phấn chấn, tựa như lúc nhỏ chơi trò trốn tìm, đầy cảm giác kích thích và mới lạ.

Ngựa đi khá mau và êm, hiển nhiên là loại lương câu từng được huấn luyện thuần thục.

Sở Lưu Hương chẳng cảm cương, chàng tùy tiện giao tính mạng cho con ngựa, chẳng chút lo lắng.

Ngựa phi mỗi lúc thêm nhanh, hàng cây ở hai bên đường vụt qua như bay.

Sở Lưu Hương nhắm mắt lại.

Khi mở mắt ra chàng sẽ gặp chuyện gì ?

Người hẹn gặp chàng có thể không phải sát thủ thần bí kia, cũng có thể chẳng phải kẻ cừu địch mà là bằng hữu của chàng, rất nhiều bằng hữu của chàng đều thích bày trò đùa giỡn.

Vả lại, còn nhiều vị cô nương xinh đẹp dịu dàng nữa...

Bất chợt Sở Lưu Hương nghĩ đến một vị cô nương họ Thái, cô có đôi mắt to tròn, vòng eo nhỏ xíu, lại thêm hai lúm đồng tiền rất sâu. Có lần cô trốn trong tủ áo cả buổi, cơm cũng chưa ăn, đói muốn khuyu chân, cũng chỉ để chờ chàng quay lại cho cô hù chàng giật mình một phen.

Sở Lưu Hương bật cười. Kỳ thực chàng chẳng phải người thích mơ mộng, chẳng qua gặp chuyện càng nguy hiểm, chàng càng muốn nghĩ đến những chuyện lý thú khác. Chàng không thích cảm giác khẩn trương, lo âu, e sợ... bởi chàng biết những thứ ấy chẳng có ích lợi gì cho ai cả.

Ngựa phóng đi khá lâu, cuối cùng cũng dừng lại.

Tiếng vó ngựa đã ngưng, chỉ còn lại tiếng gió nhẹ tạt ngang bên tai chàng, khoảng không gian dường như rất yên tĩnh !

Sở Lưu Hương vẫn chưa mở mắt.

Chàng bỗng nghe thấy tiếng bước chân rất nhẹ. Một người đang đi đến phía chàng. Y bước trên xác lá tuy rất khẽ khàng, nhưng Sở Lưu Hương vẫn nghe thấy, trên đời này ngoài chàng ra hẳn rất hiếm người nhận ra được tiếng bước chân này.

Còn ngoài mười bước, Sở Lưu Hương đã cảm nhận được một luồng kiếm khí đáng sợ toát ra từ người ấy, song chàng lại mỉm cười lên tiếng:

—Thì ra là tiền bối, văn bối thực không ngờ.

Người đứng trước mặt Sở Lưu Hương hóa ra là Tiết Y Nhân !

Gió thu gợn dậy lớp lá vàng khắp mặt đất, Tiết Y Nhân đứng thẳng bất động giữa xác lá tung bay, ông mặc áo trắng như tuyết, trắng đến chói mắt.

Tiết Y Nhân đeo sau lưng một thanh trường kiếm, cách đeo kiếm rất đặc biệt, bất cứ ai nhìn vào cũng biết cách đeo kiếm ấy chỉ nhằm mục đích để rút kiếm mau lẹ. Lúc này kiếm chưa xuất vỏ, song kiếm khí đã hiện rõ.

Đôi mắt Tiết Y Nhân hàm chứa kiếm khí sắc bén, bởi vì kiếm của ông cũng chính là bản thân ông, kiếm và thân đã nhập thành một thể.

Tiết Y Nhân lẳng lặng nhìn Sở Lưu Hương, lạnh lùng nói:

—Hương Soái phải sớm biết là lão phu.

Sở Lưu Hương cười:

—Đúng vậy, lẽ ra văn bối phải nghĩ đến tiền bối, đến Tả Thăng cũng nhìn ra được vị sứ giả của tiền bối chẳng phải từ xa đến. Người của Tiết gia trang khi đến Tả gia dĩ nhiên không khi nào nói rõ lai lịch của mình.

—Trước lúc quyết đấu, ta không muốn hấn sinh sự với Tả gia.

—Nhưng trước mặt văn bối tại sao y vẫn không chịu nói rõ ý định ?

—Vì hấn sợ Hương Soái không dám đến.

—Không dám ? Tại sao văn bối phải sợ ? Có bằng hữu hẹn văn bối, bất luận thế nào văn bối cũng phải đến chứ.

Tiết Y Nhân nhìn chòng chọc vào Sở Lưu Hương:

—Người không dám đến, vì người không còn là bằng hữu của ta nữa !

Sở Lưu Hương sờ mũi, cười nói:

—Mới hôm qua tại hạ còn là bạn, sao hôm nay không phải nữa ?

—Lão phu vốn rất muốn kết giao cùng các hạ, mới dắt vào kiếm thất, nào ngờ người...

Trên mặt Tiết Y Nhân bỗng hiện lên sắc xanh, ông gằn từng chữ một:

—Nào ngờ người chẳng đáng làm bạn chút nào !

—Tiên... tiên bối chẳng lẽ cho rằng tại hạ trộm kiếm của tiền bối ư ?

Tiết Y Nhân cười nhạt:

—Nhờ ta dắt người vào một lần, người mới quen đường, bằng không làm cách nào người thành công ?

Sở Lưu Hương mãi sờ mũi, chùng như sắp đổ cả lên, chàng cười gượng:

—Nói như vậy, kiếm của tiền bối bị trộm mất cả ư ?

Tiết Y Nhân không đáp, ông cúi đầu nhìn áo mình, thong thả nói:

—Chiếc áo này được may cách đây đã hai mươi năm, đến hôm nay ta mới mặc vào, bởi vì đến hôm nay ta mới gặp một người đáng giết, đủ giá trị cho ta giết !

Sở Lưu Hương thở dài:

—Ngày hôm trước tại hạ đến kiếm thất, hôm sau kiếm bị người trộm mất, chẳng trách tiền bối quy lỗi cho tại hạ, nhưng nếu tiền bối giết tại hạ, thì vĩnh viễn sẽ không biết được ai mới thực là kẻ trộm kiếm.

Tiết Y Nhân gằn giọng:

—Không phải người thì là ai ? Không lẽ ta lại cố tình hại người ? Nếu ta muốn giết người, chẳng cần phải ngụy tạo bất kỳ lý do nào cả.

—Dĩ nhiên tiền bối không cần hại tại hạ, nhưng có người cố tình bày mưu hại tại hạ, y trộm kiếm của tiền bối, mục đích là để tiền bối hạ sát tại hạ, một cách «mượn dao giết người».

Tiết Y Nhân hỏi:

—Ai muốn hại người ?

—Thực ra, không ít người muốn hại tại hạ, mới hôm qua tại hạ còn bị đâm trúng một kiếm...

Tiết Y Nhân nhíu mày:

—Người bị thương ư ?

Sở Lưu Hương than:

—Bị thương chẳng phải việc gì đáng khoe, tại hạ nói dối làm gì.

—Ai đã đâm người bị thương ?

—Là tay sát thủ mà tại hạ muốn tìm lâu nay.

Mục quang sắc bén của Tiết Y Nhân quét ngang thân Sở Lưu Hương:

—Người bị thương nơi đâu ?

Sở Lưu Hương đáp:

—Ở sau lưng.

Tiết Y Nhân cười nhạt:

—Có người sau lưng mình xuất thủ, đường đường Sở Hương Soái lại không hay biết sao ?

Sở Lưu Hương lại sờ mũi:

—Khi tại hạ phát giác thì đã tránh không kịp nữa.

—Nếu người thường bị ám toán, còn sống đến nay cũng chẳng phải dễ.

—Tại hạ bị người ám toán không ít lần, nhưng đây là lần đầu mang thương tích.

—Kiếm của y nhanh đến thế ư ?

—Cực nhanh, trừ tiền bối ra, tại hạ chưa từng gặp ai xuất thủ nhanh như thế.

Tiết Y Nhân trầm ngâm một lát:

—Lão phu nghe nói các hạ đã từng giao thủ cùng Thạch Quan Âm, Thủy Mẫu Âm Cơ, Soái Nhất Phàm ?

—Đúng vậy, Thạch Quan Âm xuất thủ bí hiểm, Soái Nhất Phàm kiếm khí nhập môn, Thủy Mẫu Âm Cơ nội lực thâm hậu, nhưng nếu luận về tốc độ xuất thủ, họ đều không bằng kẻ này.

Nét mặt Tiết Y Nhân như ửng hồng vì thích thú, ông lẩm bẩm:

—Y sử kiếm nhanh như thế, ta cũng muốn gặp y.

Sở Lưu Hương nở một nụ cười thần bí:

—Y đã đến đây, sớm muộn gì tiền bối cũng sẽ gặp y.

—Ý các hạ muốn nói kẻ trộm kiếm là y ?

—Cũng có thể lắm.

Tiết Y Nhân gằn giọng:

—Nhưng làm thế nào y biết các hạ đã đến kiếm thất ?

Sở Lưu Hương thở dài:

—Đây cũng là điểm tại hạ suy nghĩ chưa thông, nhưng tại hạ tin chắc chỉ trong vài ngày nữa mọi việc sẽ ngã ngũ.

Tiết Y Nhân im lặng khá lâu:

—Các hạ đã bị thương, thực là vận may cho các hạ...

Đột nhiên ông vọt lên ngựa phóng đi mất.

Sở Lưu Hương im lặng một lúc, mới nói nhỏ:

—Lý Minh Sinh nếu quả thực là Diệp Thịnh Lan, thì đấy mới là vận may của ta.

----o0o----